

”MINÄ USKON”

11. - 12.8.
2012

KYRÖNMAAN HENGELLINEN
KESÄTAPAHTUMA

Laihian Monitoimitalo, Länsitie 62

Voiko ihminen elää ikuisesti?

Hellevi Pesonen

Aika, jota elämme on jollain tavalla hyvin raastavaa. Monella varmaankin on suuria pelkoja sisimmässään, mitä tässä oikein vielä tulee tapahtumaan. EU:ssa on maita, joiden talous on hyvin heikoissa kantimissa ja pelkona on, että se heijastuu vakavasti myös meidän omaan maahan, jossa tilanne vielä on hyvä. Jo parin vuoden ajan on saatu kuulla uutisia siitä, miten vakava ja vaikeasti tämä ongelma on hoidettavissa.

Sairaudet lisääntyvät ja monimutkaistuvat. Terveystien- ja sairaanhoito takkuilee, kun lääkäreitä ei löydy tarpeeksi yhteiskunnan ylläpitämiin terveyskeskuksiin. Oman edun tavoittelu lisääntyy kaikkialla – kunhan vain minä ja perheeni pärjäämme, niin kaikki on hyvin. Liian monet nuoret ovat vaarassa syrjäytyä ja vanhusten hoidossa on vakavia puutteita.

Moni kyselee, mitä meillä oikein on odotettavissa tulevaisuudelta. Paheneeko tämä kaikki ja onko sen seurauksena maailmanlaajuinen talousromahdus vai löytyykö vielä pelastajaa tälle kaikelle?

Tahdon esitellä Sinulle hyvät lukijani henkilön, joka voi ja tulee pelastamaan koko maailman. Hänen nimensä on Jeesus Kristus. Hän on Jumalan Poika, joka tuli taivaasta maan päälle. Kuoli meidän syntiemme edestä

ristillä näin valmistuen jokaiselle, joka Häneen uskoo, pelastuksen ja ikuisen elämän Hänen yhteydessään. Se kerrotaan usein lainatussa Raamatun kohdassa Johanneksen evankeliumin 3. luvussa jakeessa 16, jonka lainaan tähän: ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.”

Tämä maailma on talletettu tulelta kuten Pietari kirjoittaa toisen kirjeensä luvussa 3 ja jakeessa 7. Niin kuin Jumala aikoinaan hukutti maailman vedenpaisumukseen, niin että vain kahdeksan ihmistä ja eläimistä kaksi lajia kohden pelastui.

Jumalan Sanan mukaan meillä on kuitenkin toivo paremmasta. Meidän ei tarvitse hätäillä eikä huolehtia, kun turvaudumme kaikesta sydämestämme Häneen, joka haluaa antaa meille ikuisen elämän.

Tästä elämästä me haluamme kertoa Sinulle tulevassa Kyrönmaan hengellisessä tapahtumassa. Tarkemmat tiedot tilaisuudesta löydät tämän lehtisen viimeiseltä sivulta.

Olet tervetullut kuulemaan hyvää uutista!

”Jumala rakastaa sinua”!

Lähes 50-vuotisen taiteilijauransa Eija Merilä aloitti iskelmälaulajana ja tuli tunnetuksi erityisesti kappaleella ”Ruusutarha”. Henkilökohtainen uskonratkaisu vuonna 1975 muutti Eijan elämän suunnan. Hän jätti hyvästit iskelmälaulajan uralleen juhannuksena 1976.

- Sanoin Kellokosken lavalla juhlivalle yleisölle, että tästä lähtien laulan hengellistä musiikkia, jos jotakin laulan, Eija kertoo.

- Evankeliumin julistus erityisesti tässä talouden ja turvallisuuden epävarmassa ajassa on tärkeintä mielestäni. Sanoma Jumalan rakkaudesta myös laulujen kautta on viestini kuulijoille, itsekin monia vaikeita vaiheita ja menetyksiä kokenut Eija Merilä muistuttaa.

”Evankeliumi ihmiseltä ihmiselle”

Laihian kesäjuhilla vieraileva, laulajana ja pastorina tunnettu Heimo Enbuska, pitää itseään enemmänkin kertojana, kuin muusikkona tai saarnamiehenä.

- Itseäni koskettavat tavattomasti ihmisten kokemukset ja kohtalot. Siellä arjen rosoisuuden keskellä kiteytyy usein se ydin, jota korkealentoinen teologia useinkaan ei onnistu meille tavallisille ihmisille välittämään.

- Minulla ei ole suuria intohimoja musiikin suhteen. Laulu on hyvä tapa kertoa asioista, joita muutoin on vaikea pukea sanoiksi.

Laulu on hyvä silloin, kun se löytää kuulijansa ja parhaimmillaan silloin, kun se antaa sanat jonkun ihmisen sanattomalle rukoukselle.

www.enbuska.fi

Sairaus vei uskonasioiden äärelle

Nimeni on Pekka Törmä ja olen syntynyt Pohjois-Pohjanmaalla pientilan nuorimpana lapsena. Äitini oli uskossa ja isäkin tuli uskoon pari vuotta ennen kuolemaansa. Lapsuudenkodissani pidettiin aina joskus helluntaiseuroja, ja äitini piti useana vuonna pyhäkoulua kylän lapsille. Vaikka elämä vei minut maailmalle jo nuorena, niin jokin tuolla sisimmässä on pitänyt minut poissa pahimmista paikoista, ja olen pyrkinyt elämään kunniallisten arvojen mukaan.

Tapasin vaimoni Seijan Vaasassa 1970. Kun pääsin armeijasta syksyllä 1971 menimme naimisiin ja rakensimme Laihialle omakotitalon, jossa edelleen asumme. Meille syntyi kaksi lasta, tyttö ja poika. Seija tuli uskoon vuonna 1981 ollessaan äitini kanssa hengellisessä tilaisuudessa Laihialla. Myöhemmin myös molemmat lapsemme tulivat uskoon. Minäkin mietin silloin noita uskonasioita, mutta ajattelin, että kyllä minäkin sitten joskus, mutta ei nyt ihan vielä. Ehtiinhan sitä sitten vähän vanhempana.

Joskus vuosia sitten eräs vanhempi uskova mies oli sanonut minulle: ”Olen kuullut Pekka sinun olevan hyvä mies, mutta hyvätkään miehet eivät pääse taivaaseen elleivät tee parannusta.” Tämä jäi kaivelemaan sisimpääni pitkäksi aikaa ja muistui aina välillä myöhemminkin mieleen.

Aikaa ehti kulua melkein 30 vuotta Seijan uskoontulosta, kesään 2010, kun Jumala pysäytti minut vakavalla

sairaudella ja laittoi miettimään elämän tarkoitusta vakavasti. Syksyllä oli Seinäjoella helluntaiseurakunnan kokoussarja, jossa oli puhujana saksalainen evankelista Reinhard Bonnke. Lähdimme sinne koko perheellä, kun lapsetkin sattuiivat olemaan kotona.

Bonnke puhui tilaisuudessa siitä, että moni ajattelee uskoon tulemisensa tapahtuvan jonain määrättyinä päivinä kaukana tulevaisuudessa. Hän sanoi, että ei kannata ajatella näin, sillä on olemassa kaksi tietä, jotka kulkevat rinnakkain ja molemmilla kulkee ihmisiä kukin omaan tahtiinsa. Toinen tie johtaa kadotukseen ja toinen vie ikuisen elämään. Oman tiensä pituutta ei kukaan tiedä, joten kenenkään ei kannata eikä tarvitse odottaa jotain määrättyä päivää, vaan voi siirtyä koska hyvänsä kulkemaan tuota taivastietä.

Siinä istuessa ajattelin, että juuri noinhan se on. Minä kuljen toista tietä ja koko muu perheeni sekä suuri joukko tuttuja ja sukulaisia kulkee sitä toista tietä. Lisäksi sillä hetkellä näytti vielä siltä, että se minun tieni ei jatku kovin kauas. Puheensa lopuksi Bonnke kysyi, kuka haluaa siirtyä kulkemaan taivastietä. Silloin nostin käteni ja päätin antaa elämäni Jeesukselle ja lähteä seuraamaan Hänen osoittamaansa tietä. Seuraavana keväänä menin sitten uskovien kasteelle ja liityin Laihian Helluntaiseurakuntaan. Nyt olen saanut rauhan ja ilon sydämeeni ja suosittelen tätä tietä kaikille.

Jumala puhuu tavalla ja toisella

– Kuinka näytelmä muutti Jonnan ja Markon elämän

Hellevi Pesonen

Keltainen rivitalo sijaitsee kauniilla asutusalueella Laihiällä. Vastaanotto Koivusaaren perheessä on lämmin. Kahvikupit on katettu pöytään valmiiksi, vaikka perheen äiti Jonna on kotiutunut työstä vasta puolisen tuntia aikaisemmin. Isä Marko on hoitovapaalla kotona kesällä vuoden täyttävän Milka-tyttären kanssa.

Kahvipöydässä istuessamme Jonna kertoo kasva-neensa tavallisessa suomalaisessa perheessä ja tulleen uskoon maaliskuussa 2009. Hän oli vain 15-vuotias alkaessaan seurustella Markon kanssa, joka on häntä kuusi vuotta vanhempi.

- Olimme asuneet yhdessä jo muutaman vuoden ja menimme kihloihin 2007. Ennen avioliittopäätöstä meitä mietitytti lähteäkö eri suuntiin vai jatkaako yhdessä, sillä emme kumpikaan olleet onnellisia. Päätimme kuitenkin jatkaa yhdessä. Minulla oli hienot visiot hääjärjestelyistä. Isot, ainakin sadan hengen juhlat, joissa mukana tuli olla humppabändi ja häävalssi ilman muuta, kertoilee Jonna rauhallisesti hymyillen.

Jonna paneutui luonteensa mukaisesti täysillä häiden järjestelyihin, jopa niin, että muut asiat saivat jäädä vähemmälle huomiolle. Sen hän kuitenkin huomasi, että Markolla alkoi loppuvuodesta oluet jäädä ostamatta ja nettipokerikin väheni melkein olemattomiin. Jonnasta se tuntui vain hyvältä. Sen enempää hän ei asialle ajatuk-sia uhrannut.

Marko on uskovan kodin kasvatti, jolle lapsena monet leirit ja seurakunnan kerhot tulivat tutuiksi. Hän teki

uskoratkaisunsa noin 16-vuotiaana omassa sängyssään, jossa pyysi Jeesusta tulemaan sydämeensä. Parikymppi-senä uskonelämä kuitenkin pikkuhiljaa hiipui ja elämään tuli muita kuvioita.

- Vuonna 2008 tupareissamme sanoin kaverilleni, että jotain tulee varmasti tapahtumaan. On vain sellainen tunne. Silloin sisimmässäni oli herännyt kaipuu vanhaan, Marko sanoo.

Loppuvuodesta Marko sai käsiinsä Terapia-gospel-bändin levyjä, joita hän oli uskossa ollessaan kuunnellut ja ne toivat mieleen muistoja, jotka alkoivat puhutella. Isovelikin oli jo pitkään rukoillut hänen puolestaan ja lähetti alkuvuodesta tekstiviestin, jossa sanoi: Jeesus rakastaa sinua, palaa takaisin. Monta kertaa sen jälkeen Markolla tuli itku aamulla peiliin katsoessa sekä työssä ollessa ja kaupungilla kulkiessa. Samoihin aikoihin Marko osallistui myös firman järjestämiin tavanomaisiin pikkujouluihin.

- Katselin ihmisten kasvojen ilmeitä ja koin, etteivät ne kuvastaneet oikeaa iloa. Lähdinkin sieltä tavoitani poiketen aikaisin kotiin.

- Loppiaisenä, kun Jonna oli poissa kotoa, rukoilin sitten syntisen rukouksen ja pyysin saada palata Isän syliin. Minulla oli tarkoitus kertoa se Jonnalle ja samalla pyytää häneltä anteeksi kaikkea tapahtunutta, mutta siirsin ja siirsin sitä, koska pelkäsin suhteen loppuvan siihen. Kun en sitä saanut pitkän kamppailun jälkeen tehdyksi, jätin koko asian tietoisesti Herralle.

”Armo on suurempi kuin tunteemme”

Kenneth Karppinen toimii Alajärven Helluntaiseurakunnassa pastorina.

- Tulevana kesänä kierrän sekä yksin että bändin kanssa julistamassa puheen ja musiikin kautta. Vierailuissani haluan tuoda esille Jumalan suuruutta, ihmisen pienuutta ja näiden kahden ihmeellistä yhteyttä Kristuksen ristinkuoleman kautta. Jumalan armon kokeminen on suurempaa kuin meidän tunteemme. Ihmeellisempää kuin meidän viisautemme. Se on vallitseva, näkymätön todellisuus, johon jokainen on saanut kutsun astua. Se on vain yhden rukouksen päässä.

www.facebook.com/kenneth.karppinen

Sitten eräänä maaliskuun 2009 viikonloppuna, kun Jonna ja Marko olivat Kokkolassa katsomassa hääpaikkaa, Jonnan työkaveri kutsui heitä tekstiviestillä katsomaan Vaasassa esitettävää Taivaan portit ja helvetin liekit -näytelmää. Työkaveri jatkoi jatkaa viestittelyä parin päättämättömyydestä huolimatta ja kysellä ovatko he tulossa katsomaan. Lopulta he päättivät lähteä todeten, ettei kai siitä haittaakaan ole.

- Kaveri oli varannut meille paikat ja koko näytelmän ajan tuntui, että minulle tuputetaan jotain ihmisen keksimää uskoa. Kun sitten tuli viimeinen kohtaus, jossa uskomaton äiti ja uskova nainen tytär kuolevat ja tytär itkee äidin kohtaloa, kyyneleeni alkoivat valua ja sydän sulaa. Ymmärsin, etten itsekään ollut taivastiellä.

- Kun pastori sitten kutsui eteen niitä, jotka haluavat antaa elämänsä Jeesukselle, katsahdin Markoon. Emme puhuneet mitään, mutta tiesimme molemmat olevamme valmiita ratkaisuun. Niin sitten käsi kädessä menimme eteen ja saimme siunauksen Jeesus-tielle. Sen jälkeen saimme mennä näytelmän taivaan portista sisään kuin vertauskuvana tulevasta. Oli ihanaa kokea se vapautus ja sydämen täyttävä rauha.

Tultuaan kotiin Marko ja Jonna juttelivat myöhään yönön saakka, pyysivät ja antoivat toisilleen anteeksi kaiken menneen. He kokivat saavansa aloittaa uudelleen puhtaalta pöydältä. Elämänmuutoksen myötä hääjuhlien humppaorkesteri vaihtui gospelbändiksi ja häävalssikin jäi tanssimatta, sillä Jonna ymmärsi nyt ottaa Markonkin mielipiteen huomioon. Juhlan lopussa Marko piti todistuspuheenvuodon, jossa kertoi uskostaan. Talonmieskin

oli kehaissut juhlien jälkeen, ettei ennen ollut nähnyt näin mukavan erilaisia häitä, joissa kukaan ei käynyt ”takakontilla”.

Uskoontulostaan saakka Jonna tiesi kasteelle menemisen olevan oikea ratkaisu ja teki sen häiden jälkeen syksyllä. Marko oli sen askeleen ottanut jo teini-ikästä tultuaan uskoon. Marko kertoo, miten ennen niin levoton ja rauhaton elämä on muuttunut rauhalliseksi ja tasaiseksi. Heistä todellakin suorastaan huokuu rauhallisuus ja tyyneys. Myös Markoa aikaisemmin vaivanneet painajaiset ovat loppuneet ja yöt ovat levollisia. Jonnakin sanoo kokeneensa itsessään tapahtuneen paljon muutoksia hyvään suuntaan. Itsehillintä muun muassa on kasvanut ja vapaaehtoistyö, jota ei aikaisemmin olisi voinut kuvitellakaan tekevänsä, on nyt iso osa hänen elämänsä. Molemmat toimivat ohjaajina seurakunnan lasten kerhoissa ja Jonna on lapsityön yhteyshenkilö. Aktiivisina Laihian Helluntaiseurakunnan jäseninä he ottavat myös osaa seurakunnan yhteisiin kokoontumisiin mahdollisuuksien mukaan.

Jonna ja Marko ovat nykyään onnellisia saadessaan turvata Jumalaan niin myötä- kuin vastamäessä. Rukousvastauksena he saivat vuonna 2011 suloisen Milka-tyttären. Marko on hoitovapaalla vuodenvaihteeseen saakka ja jatkaa sen jälkeen ohjelmistosuunnittelijan tehtäviä. Jonna työskentelee Vaasassa ison yrityksen taloushallinnossa. He toteavat Milkan olevan helppo ja iloinen lapsi. Molemmat toivovatkin, että hän voisi olla Kristuksen tuoksuna lähimmäisilleen. Kuin lopputoteamuksena Marko sanoo, että ihan käytännössä näkee sen, miten Jeesus on pitänyt huolta heidän elämästään.

Deadline – takaraja

Seija Salomäki

Kaapissa oli odottanut käyttöönottoa useamman kuu-kauden iso vitamiinipurkki. Välillä se oli piiloutunut muiden purnukoiden taakse unohduksiin. Sitten kun päätin sen avata, huomasin sisällön jo vanhentuneen. Heräsin liian myöhään. Sain viedä kalliin purkin hyödyttömänä apteekkiin hävitettäväksi. Uskon, että en ole ainoa, jolle käy näin. Jokaisella asialla on määräaikaansa, viimeinen mahdollinen ajankohta. Kuinka monia ruokia on ollut pakko heittää pois vain oman tyhmyyden takia. On tullut ostettua liikaa tai vain ollut meinaamisen tasolla jonkun leivonnaisten valmistus. Ja siihen se on jäänyt, meinaamiseen. Toteutusta vaille.

Olen kummastellut tämän päivän menoa, siinäkin en liene ainoa. Ihmiset keräävät mitä erilaisimpia esineitä ja asioita. Ja jos kokoelmasta puuttuu jokin yksilö, siitä ollaan valmiita maksamaan vaikka mitä. Vaikkapa nuo muumimukit; niitä tulee jatkuvasti uusia. Jos et ajallasi osta jotain kausimukia, et enää saa sitä mistään. Paitsi, jos maksat satoja, jopa tuhansia euroja jollekin, joka on varautunut ja ostanut varastoon ja sitten myy hyvällä voitolla. Tässäkin tulee vastaan deadline-takaraja. Miksi ihmeessä keräilijä ei aikanaan ollut valppaana, vaan maksaa pakkomiellestään saada jokainen erilainen kuppi hinnan minkä hyvänsä.

Juudas Iskariot, Jeesuksen opetuslapsi, kavalsi Jeesuksen kolmestakymmenestä hopearahasta. Kun hän ymmärsi, että hänen tekonsa vei hänen Mestarinsa

ristinpuulle, hän katui ja yritti palauttaa rahat. Mutta liian myöhään. Teko oli jo tehty. Se koitui Juudaksen kohtaloksi, hän ei saavuttanut ikuista ihanuutta taivaan kirkkaudessa muiden opetuslasten tavoin. Mutta tämä Juudaksen teko oli jo kauan ollut tiedossa. Niin piti tapahtua, että Jumalan sana kävisi toteen. Jeesuksen oli kuoltava, että meistä jokainen saisi mahdollisuuden elää Hänen kanssaan koko ikuisuuden taivaan ilossa. Tätä inhimillistä elämää kukaan meistä ei elä ikuisesti. Saarnaajan kirjassa on suuria totuuksia ihmisen katoavaisuudesta. Kaikesta turhasta, millä ihminen itseään viihdyttää. Ja kuitenkin: ”Kaikella on määräaika, ja aikansa on joka asialla taivaan alla. Aika on syntyä ja aika kuolla. Aika istuttaa ja repiä istutus” (Saarn. 3: 1,2)

”Minä tein suuria töitä: rakensin itselleni taloja, istutin itselleni viinitarhoja. Minä laitoin itselleni puutarhoja ja puistoja ja istutin niihin kaikkinaisia hedelmäpuita. Minä tein itselleni vesilammikoita kastellakseni niistä metsiköitä, joissa puita kasvoi.” (Saarn. 2:4-6)

Hyvät, kauniitkin tekemme kalpenevat ja menettävät merkityksensä, jos niiden takia kadotamme sen tärkeimmän. Jos jätämme lapsillemme vain maallisen perinnön, olipa se kuinka iso tahansa, hukkaan se on mennyt. Tulen talletettu talomme ja tavaramme. Puutarhamme ja arvopaperimme. Muumimukimme ja aaltovaasimme. Kaikki katoaa, mutta aarre, joka on taivaassa, ei koskaan katoa. Siihen ei tuho, ei tuli, ei ruoste yllä. Se pysyy iäti. Jeesuksen tunteminen henkilökohtaisesti antaa meille tulevaisuuden ja toivon. Ihmiskunnan deadline lähestyy nopealla vauhdilla. Oma, tietoinen päätös lähteä seuraamaan Jeesusta, on tärkein askel, minkä ihminen ottaa. Se on se syy, miksi me tätä elämää elämme. Älä anna tilaisuutesi mennä!

Deadline - viimeinen mahdollinen ajankohta, ei ole kenenkään meidän tiedossamme. Jeesus saapuu omiansa noutamaan hetkenä minä hyvänsä! Oletko sinä valmis, oikeasti? Ota Jeesus vastaan omana Herranasi ja Vapahtajanasi, anna pestä pois syntisi. Suuntaa askeleesi pysäkil-le ja odota Herraasi! Ja kerro ilostasi toisillekin! Pian Hän saapuu, pikavuoro taivaaseen on jo tulossa! Lippuja vielä saatavilla rajaton määrä. Lunasta pian omasi, hinta on jo maksettu! Jos myöhästy, lippuja ei enää voi saada, ei edes isolla rahalla, ei millään hinnalla. Jeesuksen veren hinta on ainut, mikä kelpaa maksuksi hengestäsi. Taivaspaikkaa ei saada määräajan umpeuduttua.

”Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan, eivätkä taivasten enkelit, eikä myöskään Poika, vaan Isä yksin.” (Matt. 24: 36)

”Ja katso, minä tulen pian. Autuas se, joka ottaa tämän kirjan ennustuksen sanoista vaarin!” (Ilm. 22:7)

Taunon Tarinat

Tauno Salonen syntyi Alavudella 56 vuotta sitten ja muutti Laihialle 1988. Monelle laihialaiselle tutuksi tulleella ”Laulavalla Timpurilla” on yksi vaimo ja kaksi tytärtä. Uskoon hän sai tulla 1990, ja siitä lähtien on lähimmäistyö ollut lähellä sydäntä. Tauno on monessa mukana; tukihenkilönä tarvitseville, vankilalähetinään Vaasan vankilassa ja seurakunnan laulavana evankelistana. Seurakunta on hänelle tärkeä, ja hän onkin saanut palvella monella eri tavalla.

Viime kesänä sattunut työtapaturma, jossa katkesi kolme oikeankäden sormea, on tuonut uuden tilanteen miehen elämään.

- Valitettavasti timpurintyöt on tehty, mutta laulu jatkuu, sanoo Tauno toiveikkaana.

Kirjoittaminen on tätä nykyä tärkeä osa elämää. 90-luvun lopulla koettu loppuun palaminen ja sitä seurannut masennus oli lähtölaukauksena kirjoittamiselle, ensin runojen muodossa ja viime vuosina Tauno on kirjoittanut pieniä tarinoita.

- Tarinani käsittelevät miehen elämää, sen iloja ja suruja. Moni asia on helpompi kertoa tarinan muodossa. Se on kuin pieni näytelmä tai kuunnelma, joka vie kuulijan ja lukijan mukaan toisenlaiseen maailmaan. Lähellä sydäntä ovat myös näytelmät. Olen myös kirjoittanut ja esittänyt monia dialogeja, erilaisissa hengellisissä tilaisuuksissa ja tapahtumissa.

Kuuntele lisää Taunon Tarinoita sivuiltamme

<http://www.netmission.fi/srk/laihia/>

Kirje Äidille

Äiti, tänään muistuit mieleeni, en laittanut kukkaa en korttia, en jotenki saanut aikaseksi.

Vieläkö sä käyt siellä seurakunnassa, oltiin kolarissa viime yönä.....Pate kuoli....tulit vain mun mieleeni, kun mulle ei käyny kuinkaan, pari naarmua poskeen.

Ei tää mun elämä oikein ota tuulta siipien alle, jos viitit nii muista rukouksin, on tässä kaikenlaista..... tai nii, kyllähän sä muistatkin.

Olin käräjillä, kaks vuotta tuli, pitää lähtee jo ennen juhannusta, harmi ajattelin tulla käymäs kotona, vaan en tiedä olisko tohtinu, ku kaikki kattoo, jaa siinä menee uskovon kodin poika ja tuon näkösenä.

Ku ei oo oikein kelle puhuis, on vain niin paha olla, aattelin että kirjotan, sä ku et oo mua ikään moittinu, vaikka mä oon tämmöne. Sukuvika vissii, ei meidän miehistä ole tähä elämähä, ollaan kai liika pehmosia, en oo isänkään haudallas käyny sitten hautajaisten, vaikka tuskin se enää löis.

Mä en kyllä ymmärrä kuinka sä jaksoit sitä kaikki ne vuodet?

Mä olen kulkenu pariviikkoa yhden Sannan kanssa, se kerto että sillä on uskovainen mumma, jossain siellä pohjanmaalla, en muista mikä paikkakunta se oli, nii kiitos muuten villasukista oli tarpeen viime talvena, voidaan tulla käymään Sannan kanssa ennenku mu pitää lähtee, Kylmäkoskelle ne vissiin mu vie.

No niin pitää lopetella, kiitos Äitikaikesta.

Rane.

”MINÄ USKON”

KYRÖNMAAN HENGELLINEN KESÄTAPAHTUMA

Laihian Monitoimitalolla Länsitie 62

La-Su 11. - 12.08.2012

Päivien ohjelma

Lauantai 11.08

Klo 13:00

Ainoa Elämä

Laihian helluntaiseurakunta, Eija Merilä

Klo 15:00

Ruokailu/Kahvi

Klo 16:00

Ainoa Elävä Jumala

Heimo Enbuska

Klo 16:00

Lasten tilaisuus

Klo 18:00

Ainut Eläväksi Tekevä Henki

Eija Merilä ja Heimo Enbuska

Klo 21:00

Nuorten tapahtuma Life in Him

Kenneth Karppinen sekä

Days of Praise -yhtye

Sunnuntai 12.8

Klo 11:00

Raamattutunti

Seppo Rajamäki, Pateres-kuoro

Klo 13:00

Ainoa Elävä Kirja

Eija Merilä ja Heimo Enbuska

Klo 15:00

Kahvi

Klo 16:00

Ainoa Pelastava Valinta

Eija Merilä ja Heimo Enbuska

Tilaisuuden järjestävät: Laihian, Isonkyrön ja Ylistaron helluntaiseurakunnat

<http://www.netmission.fi/srk/laihia/>

<http://isonkyronhelluntaisrk.weebly.com/index.html>

<http://www.ylistaronhelluntaiseurakunta.fi/>